

Alkaa viimeinen yö. Imetyksen jälkeen asettelen sinut perintökehtoon yöunille. Minä ja isäsi tulemme valvomaan tämän yön rakastellen ja muistellen. Tämä yö on viimeisemme, mutta siitä sinä et tiedä, prinsessa. Jusa, isäsi, makaa sängyllämme ja minä asetun hänen vierelleen. Huoneessa on hämärää, vain katuvalon loiste luo jäljen lattiaan. Ajatus kaiken lopettamisesta syntyi yhtä aikaa molemmille, minulle ja isällesi. Olimme taistelleet läpi raskausajan, vähin rahoin ja voimin. Selvisimme syntymääsi ja päätimme katsoa elämää vielä hetken, sillä olet niin kaunis. Enää emme kuitenkaan voi jatkaa. Voimamme eivät riitä kasvattamaan sinusta tasapainoista aikuista, emmekä tahdo jättää sinua yksin pahaan maailmaan kasvamaan ilman meitä. Muistan tarkalleen illan, jolloin päätimme luovuttaa. Siitä on kuukausi, muistan kuinka Jusa palasi kotiin jostakin, muistan hänen uupuneen katseensa. Minä istuin itkien keittiökomeron lattialla, sinä makasit viltillä vieressäni. Hän vain sanoi sen ääneen, asian jota tuolloin hädin tuskin uskalsin ajatella. - Entä jos vain lähdetään? Otetaan prinsessa mukaan ja kävellään pimeällä tuonne järveen. - Ei ikinä! Kivahdin vastaukseksi, vaikka tiesin olevani samaa mieltä. Olisin vain tahtonut, että Jusa olisi ollut meistä vahvempi, että hänestä olisi pelastamaan meidät. Mutta ei hänestäkään ihmeisiin ollut, väsynyt nuori mies. Olimme lähes rahattomia, kummallakaan ei ollut töitä eikä opiskelupaikkaa. Asiat olivat vain tapahtuneet meille, emme me osaamme olleet valinneet. Elimme sosiaalitoimiston tuilla. Söimme paljon makaronia ja tonnikalaa, vaikka neuvolassa kehoitettiin syömään monipuolisesti. Rahat vain aina katosivat johonkin, velkoja oli paljon. - Tehdään se kuukauden päästä. Sanoin saman päivän iltana. - Anna minulle vielä kuukausi prinsessan kanssa, anna minun tehdä kaikki ne rakkaimmat asiat vielä kerran. - Totta kai saat kuukauden, jaksan mitä tahansa, kun tiedän kaiken tulevan loppuun. Jusa sanoi ja halasi minua. Olisiko kaikki nyt eri tavalla, jos Jusa ei olisi koskaan sanonut ajatusta ääneen? Ehkä olisi, ehkä ei, ei sillä ole enää mitään merkitystä. Miksi pyysin Jusalta vielä kuukautta? Jokin osa minusta toivoi, että elämämme muuttuisi niin paljon, ettei meidän tarvitsisi lopettaa sitä. Toinen osa tiesi, ettei mikään tulisi muuttumaan, mutta liekki elämää kohti paloi vielä niin kovin, että tahtoi tehdä viimeistä kertaa ne kaikista rakkaimmat asiat. Nyt kun tänään katson kulunutta kuukautta taaksepäin, on se ollut aika hyvä. Olemme nauraneet Jusan kanssa paljon enemmän kuin aiemmin ja tehneet kaikkia niitä asioita, joita rakastamme ja jotka pystyy tekemään ilman rahaa. Olemme kävelleet paljon kantaen vuoron perään prinsessaa. Jusan käsivarret ovat vahvat ja kun hän väsyi, minä vuorostani kannan prinsessaa. Olemme valvoneet öitä yhdessä, kertoneet tarinoita, kauniita tarinoita elämistä, niistä joita olisimme tahtoneet elää. Mutta niin tämänkin yö tuli päätökseen ja syysaamu valkeni kirkkaana. Sinä heräsit aikaisin. Minä nousin kanssasi ylös, Jusa jäi vielä nukkumaan. En olisi tahtonutkaan herättää Jusaa, viimeisenä yöllä puhuimme siitä kuinka uni on maailman suurin turva. Kuinka nukkuessa ei tarvinnut pelätä mitään, ei kuolemaa, ei seuraavaa laskua tai neuvolakäyntiä. Vaikka uskoin kuoleman jälkeiseen elämään, ei uskoni aina ollut vahva. Pelkäsin paljon, eniten puolestasi. Että et saisikaan jatkaa elämääsi rajan takana. Ei Jusan, eikä varsinkaan minun elämälläni ollut mitään arvoa, mutta joskus sattui valtavasti viedä sinulta mahdollisuus. Yritin uskotella itselleni että ei sinulla sitä mahdollisuutta olisi täälläkään ollut. Maailma on niin paha, vaikka tappaisimme vain itsemme, minä ja Jusa, ja jättäisimme sinut jollekulle, et hyvin suurella todennäköisyydellä saisi hyvää elämää. Sillä jossain vaiheessa taustasi selviäisi sinulle ja itse en ainakaan tietäisi, miten sellaisen uutisen kanssa pystyisi jatkamaan elämää. Että oikeat vanhemmat ovat tappaneet itsensä ja jättäneet lapsensa toisten kasvatettavaksi. Nostin sinut kehdestä viereeni sänkyyn imettääkseni sinua. Söit ahnaasti, olit niin täynnä elämää. Silmäsi katsoivat silmiäni, kätesi haparoivat nyrkkiin ja takaisin auki. Pikkuinen prinsessa ja niin valtavan kaunis. Käänsin katseeni nukkuvaan Jusaan,

hänen käsivartensa paljastivat vuosien kivun. Ne olivat täynnä erivärisiä arpia, niistä vanhimmista vaaleista tuoreisiin punaisiin. Kyyneleet täyttivät silmäni, miksi maailma ei antanut meille parempaa elämää? Missä Jumala, missä kaikki oikeus? En koskaan saisi vastausta. Lopetit syömisen, kuivasin kyyneleni. Voi sinua, suutelin otsaasi. Entä jos kuolemassa joudummekin erillemme, emmekä kohtaisi enää koskaan? En kestänyt ajatusta, vaihdoin sen toiseen, kauneimpaan. Siihen kuinka taivaan enkelit pitäisivät sinusta huolta, kuinka sinustakin tulisi yksi heistä, enkeleistä. Nostin sinut syliini ja kävelin kanssasi ikkunan luo. Maa oli täynnä erivärisiä lehtiä, syyskuu oli pitkällä. Mietin tulevaa joulua, sinun ensimmäistäsi, kun näin naapurin terassin kaiteissa vanhat jouluvalot. Hetkittäin pitäessäni sinua lähelläni, unohdin suunnitelmamme. Kuinka kuolisimme kaikki tulevana yönä. Kuinka et näkisi joulua, oppisi kävelemään. Kuinka saatoimme olla näin itsekkäitä? Perustelin kaikkea väsymyksellä. Ja maailman pahuudella. Olin nähnyt niin paljon, niin paljon kaikkea pahaa, vaikken ollut elänyt kuin vasta parikymmentä vuotta. Kun olin lapsi isällä oli tapana sanoa, se mikä ei tapa, vahvistaa. Kasvoin tuon lauseen mukana, saaden selkääni mitä kummallisimmista syistä, kuin myös veljeni. Isä joi paljon ja kun hän joi, hän muuttui hyvin vihaiseksi. Äiti ei paljoa pystynyt, itki hysteerisenä seuraten pahoinpitelyitä sivusta. Lopulta veli oli isää vahvempi, niin kai käy aina jossain vaiheessa, kun viina vie miestä hautaan. Silloin veli alkoi puolustaa myös minua itsensä lisäksi. Riidat jatkuivat, mutta enää emme olleet altavastaaajina. Jusa oli niin hyvä isä, hän ei koskaan olisi lyönyt sinua. Oli surullista että hän ei saisi koskaan opettaa sinua ajamaan pyörällä, eikä rakentaa majaa kanssasi. Jusa heräsi, toivotti huomenet. Olin niin ajatuksissani, että vain hymähdin vastaukseksi. Viha alkoi kerääntyä sisälleni, tuntui niin epäreilulta, että olimme tehneet näin suuren päätöksen. Eikä enää voisi perua. Jusa ei kysynyt onko kaikki kunnossa, ei tietenkään, sillä mikään ei ollut kunnossa. Hän tuli luoksemme, halasi minua takaapäin, suuteli niskaani. Voi rakkaat, emmekö me voisi vielä yrittää? En lausunut kysymystä ääneen, en halunnut siihen vastausta. En halunnut enää yrittää, mutta en varsinaisesti halunnut enää kuollakaan. Näin maailman kauneuden, sen uskomattoman elämänvoiman, joka sisälläsi kasvoi ja vahvistui päivä päivältä. En enää todella tiennyt mitä tehdä, jatkaako elämää, vai suostuisinko kuolemaan. Iltaa myöten epävarmuuteni katosi. Jusa oli varma ja paljon hiljaa. Ei kai meillä enää vain ollut mitään sanottavaa toisillemme. Minä kannoin sinua sylissäni minkä jaksoin, pelkäsin niin paljon että kuoleman jälkeen en enää koskaan saisi pidellä sinua. - Entä jos kuolema ei onnistukaan? Kysyin lopulta, kun en jaksanut enää hiljaisuutta. - Shhh.. Kaikki on suunniteltu valmiiksi, me mennään riittävän syvälle ja mulla on paljon lääkkeitä kerättynä. Me otetaan ne puoliksi ja hukutaan varmasti, prinsessa sylissäsi. En vastannut mitään, kyyneleet kastelivat poskeni. Hetki hetkeltä kuitenkin uskoin tähän, kuinka pahan täytyisi loppua kuolemaan. Pimeys saapui, meidän turvamme. Jusa nosti sinut syliinsä, olit kovin rauhaton ja itkuinen herättyäsi. Ihmettelin sitä, yleensä olit niin helppo lapsi. Kai aavistit jo jotain, minun itkuni yltymisestä ja Jusan liiankin varmoista liikkeistä. Seurasin Jusaa rappukäytävään, johon sytytin valot. - Mennään pian, ennen kuin kukaan näkee. Jusa kuiskasi ja oli jo puolivälissä ensimmäisiä rappusia. Ihmettelin Jusan pelkoa, kuka meidät nyt kiinni saisi, kuka nyt voisi arvata mitä olimmekaan tekemässä. Liikuimme nopeasti ja hiljaa pihamaalle, jossa kylmä syysyö oli alkamassa. Meidän kotoamme ei ollut pitkä matka rantaan, mutta kiersimme kauemmas, sinne missä ei koskaan käynyt muita ihmisiä. Jusa oli yhä hiljaa ja antoi minun vuorostani kantaa sinua. Juttelin sinulle kuiskaten, kerroin kaunista tarinaa taivaasta, siitä jonne ainakin sinä olit matkalla. Kuinka taivaan enkelit, nuo kauniin valkokultaiset kantaisivat sinua niin kauan, että omat siipesi olisivat valmiit. Jusa etsi käsiinsä vanhan taskulampun, jonka valon turvin näimme kävellä kun katulamput lopuivat. Saavuimme

rantaan, käveltyämme vaikeakulkuisen tiheikön läpi. Jusa kaivoi repustaan pussillisen valkeita tabletteja ja kaksi pulloa jotain juotavaa. En tiennyt mitä, enkä suuremmin välittänyt tietääkään. Hän istui suurelle kivelle, joka oli aivan vesirajassa ja loi valon jalkoihin. - Tule tänne, meidän aikamme alkaa olla lopussa. Istuin Jusan viereen ja laskin sinut jalkojeni varaan. Onneksi olit vielä niin pieni ettet juurikaan osannut itse liikkua. Jusa ojensi toisen pulloista ja asetti tablettipussin väliimme. - Haluatko vielä sanoa jotain? Näiden jälkeen meidän on mentävä heti veteen, jotta onnistumme varmasti. Ne luultavasti vievät kyvyn liikkua hyvinkin nopeasti. Jusa sanoi. - Minä rakastan elämää. Sanoin kyynelten läpi. - Minä rakastan teitä. Jusa vastasi. Katselin sinua, kun värisit sylissäni. Liian vähän vaatetta, kuinka äitinä en osannut edes pukea sinua sään vaatimalla tavalla? Aloitin tablettien nielemisen yhtä aikaa Jusan kanssa, ettei sinun tarvitsisi kärsiä kylmästä enää yhtään pidempään. Kahdenkymmenen kohdalla minut valtasi outo, painava väsymys. Kerroin siitä Jusalle, joka ei vielä huomannut eroa olossaan. Päätimme kuitenkin lähteä jo veteen, että varmasti jaksaisin kävellä riittävän syvälle, Jusa nielisi loput tabletit matkalla. Kannattelin sinua vedenpinnan yläpuolella, en halunnut laskea sinua veteen yhtään aikaisemmin kuin olisi pakko. Halusin kuolla yhtä aikaa kanssasi, minulla oli tunne siitä, että vain niin pääsisimme samaan paikkaan kuoleman jälkeen. Väsymys painoi jo silmiäni kiinni, tunsin yhä Jusan lämmön lähelläni. Kumpi rakas kuolisi minun ja sinun kanssa yhtä aikaa, että olisimme kaikki kolme yhdessä ikuisesti. - Nyt mennään. Jusa sanoi, hänen äänensä sammalsi ja kuulosti täysin vieraalta. Minä painaudun Jusaa ja sitä myöten vettä vasten kannatellen sinua yhä veden päällä. Pian jouduin luovuttamaan, myös sinä makasit nyt vettä vasten. Me kaikki kolme, nyt hukkumassa, ajatukseni solmiutuivat ja sekoittuivat toisiinsa. En enää erottanut niistä yhtäkään, enkä muistanut minne olimme matkalla. Kylmyys oli järkyttävää, tärisin pahemmin kuin koskaan. Teki silti mieli huutaa apua, pyytää jotakuta pelastamaan meidät. Olin vain hiljaa, en enää jaksanut huutaa. Sinä taisit lähteä ensimmäisenä, tunsin sen, kun kannoin sinua käsivarsillani. Pikku prinsessani. Ja minä, en enää tuntenut Jusan lämpöä, kai hän oli joutunut kauemmas meistä. Minä hukun, ajattelin, kun viimeisen kerran hengitin veden pinnalla. Minä hukun, ajattelin, kun painuin sinun kevyeksi muuttunut ruumiisi sylissäni vedenpinnan alle. Minä hukun, ajattelin ja otteeni irtosi ruumistasi. Minä hukun, oli viimeinen ajatukseni, ennen kuin näin valon.